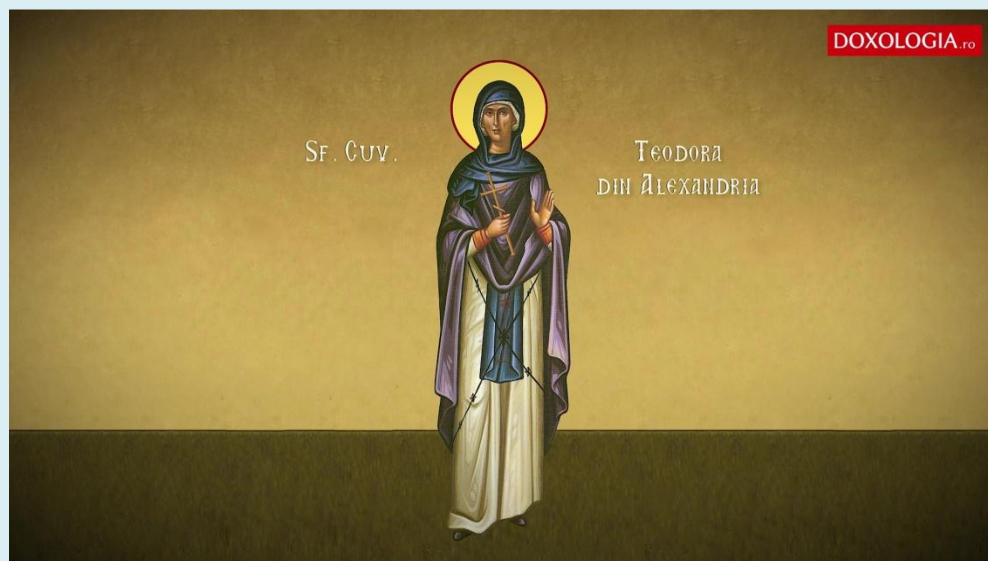
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria
(s.v. 11 septembrie / s.n. 24 septembrie)

Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria († 491)(s.v. 11 septembrie / s.n. 24 septembrie):

https://www.academia.edu/44155908/Sf%C3%A2nta_cuvioas%C4%83_Teodora_din_Alexandria_491_11_septembrie_

https://archive.org/details/sf.-teodora-alex.

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-teodora-alex-250410162/250410162

***

Materiale despre Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Teodora-din-Alexandra-(11-sept)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Teodora+din+Alexandria

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Teodora+din+Alexandria

&&&

Troparul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de

suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Teodora, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umple gura mea de lauda Ta, Doamne, a Celui ce Te măresc pe Tine Cel mult mărit, ca să cinstesc ostenelile Sfintei Teodora, care a bineplăcut Ţie prin strălucirea vieţii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărit-a astăzi sfinţită prăznuirea ta, mai luminată decât soarele, luminând sufletele celor din lume şi gonind întunericul demonilor, ceea ce eşti vrednică de minune.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucirea soarelui acestuia apunător, nu ţi-a vădit greşelile tale; iar Soarele cel Neapus te-a cunoscut, ca Unul ce toate le ştie şi a luminat ochii sufletului tău cu razele pocăinţei, ceea ce eşti de Dumnezeu fericită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe o cămară însufleţită, ca pe un locaş fără prihană, ca pe o uşă a cerului, ca pe o masă dumnezeiască şi ca pe un palat şi scaun al Stăpânului, cu laude să cin-stim pe Maria cea prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcându-te cu haină şi cu cuget bărbătesc, te-ai amestecat pe tine cu adu-narea monahilor, luptându-te cu stăpânitorul lumii cel viclean.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bărbăţie ai întărit slăbiciunea femeiască, mutându-ţi numele şi schimbându-ţi chipul, te-ai arătat pe tine prin fapte dar cinstit şi iubit lui Dumnezeu, Sfântă cu-vioasă Teodora.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget smerit şi cu lăudată supunere, te-ai dat spre ascultarea slugilor lui Dumnezeu; pentru aceea, însuţi te-ai suit pe tine către înălţimea nepătimirii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mă tulbură viforul păcatelor şi valul cugetelor celor necuvioase; milostiveşte-te, Preacurată şi-mi întinde mână de ajutor ca o milostivă, pentru ca, mântuindu-mă, să te măresc.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevoitu-te-ai slăvită prin posturi de multe zile, ca şi cum ai fi fost fără de trup, întărindu-ţi-se neputinţa cu voia lui Hristos cea Atotputernică, hrănindu-te cu dar dumnezeiesc.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiască îmbrăcăminte poftind şi podoaba nestricăciunii dorind, ţi-ai îmbrăcat trupul tău cu haine simple de păr, fericită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vezi smerirea şi necazul meu, ascultă-mi lacrimile şi tânguirea şi-mi uşurează lanţul păcatului cel greu, striga Sfânta Teodora către Însuşi Cel ce poate să mântuiască.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prea minunată Maica lui Dumnezeu, străluceşte-mi mie raza pocăinţei, risipeşte-mi întunericul răutăţilor mele cele fără măsură, Fecioară; goneşte cugetele ini-mii mele cele viclene.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu Fecioară, neispitită de nuntă ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani; Cel ce dăruieşte pace tuturor, celor ce te laudă pe Tine.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spăimântatu-s-au cetele cele fără de trup, văzându-te pe tine cu trup de materie râvnind vieţiilor celor îngereşti şi biruind pe vrăjmaşul, care cu înşelăciune odinioară te-a vătămat, Sfântă Teodora.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sălbătăcirea fiarelor ţi-a supus ţie Dumnezeu, dându-ţi dar dese tămăduiri; aceasta o propovăduieşte cel ce prin mâna ta s-a tămăduit de sfărâmare şi de mâncarea fiarei celei sălbatice s-a mântuit, pururea fericită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vrăjmaşul cel viclean multe feluri de supărări a pornit asupra ta, maică; dar cu sabia smereniei l-ai rănit pe el, cuvioasă, zdrobindu-i capul cel mult meşte-şugăreţ, prea cuvioasă Teodora, de Dumnezeu insuflată.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hrăneşti pruncul fără de împotrivire şi suferi năpăstuirea cea de ponos, mulţumind Stăpânitorului tuturor, celui ce te-a întărit şi te-a prea mărit, Sfântă Teodora, prea lăudată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Puterea şi întărirea inimii mele celei slabe, tu eşti, Fecioară neispitită de nuntă şi zid nesfărâmat, mântuindu-mă de relele cele din partea diavolului şi întorcând înapoi năvălirile şi taberele vrăjmaşului celui cumplit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumne-zeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vărsând izvor de lacrimi neîncetat, nu ai contenit suspinurile, ci cu răbdare ai suferit ostenelile şi înstrăinarea vieţii pustniceşti cu mulţumire, ceea ce eşti de Dumnezeu fericită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având băutură din mare şi hrănindu-te cu ierburi sălbatice, sălăşluind cu fiarele, locuiai în pustie ca şi cum ai fi fost în cer, ceea ce eşti vrednică de minune.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suferit-ai arşiţa soarelui şi ai răbdat gerul nopţii, încălzindu-te de darul Dumnezeiescului Duh. Pentru aceea, te desfătezi acum, întru fericirea cea de sus.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe năstrapa şi masa cea dumnezeiască, pe ţarina cea nearată care a odrăslit Pâinea vieţii, pe muntele cel sfânt, pe Fecioara, Născătoarea de Dumnezeu, cu laude să o cinstim.

Condac, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Scăpând de noaptea patimilor, de Dumnezeu cugetătoare cuvioasă Teodora, ai năzuit cu gândul către Soarele cel strălucit, omorându-ţi săltările trupului cu ne-

voinţă. Pentru aceea, te-ai făcut pildă sihaştrilor cu viaţă şi îndreptare celor că-zuţi; pentru aceea, te cinstim.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit fâpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dum-nezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bătăi cumplite te-a chinuit vrăjmaşul cel cu multă cruzime, având năluciri de mândrie, socotind că te va birui, dar i-ai surpat trufia lui cea deşartă, cântând: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lacurile secate de tot le-ai umplut de ape, cu rugăciunile tale, mărită, făcând minunea de faţă şi mărind pe Dumnezeu, care te-a prea mărit pe tine; căruia strigăm: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aţâţările patimilor le-ai stins cu curgerile lacrimilor şi spinii vrăjmaşilor cu focul postirii i-ai ars, cântând: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împărătească Fecioară, care ai născut pe Împăratul Hristos, milostiveşte-te şi mă miluieşte şi mă întăreşte întru credinţă pe mine, care sunt învăluit de patimi şi mă îndreptează către calea mântuirii, ceea ce eşti mântuirea credincioşilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dum-nezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Povăţuitorul tău, Sfântă Teodora, având mintea strălucită prin curăţenie, a fost răpit la înălţime şi a privit bunătăţile ce ţi-a gătit ţie Hristos, Răsplătitorul oste-nelilor.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele îngerilor şi ale mucenicilor şi ale cuvioşilor, mergând cu cântări înaintea sufletului tău, l-au adus la locaşurile cele cereşti, la odihna celor ce se veselesc acolo, unde este desfătarea celor ce strigă: pe tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adunându-se mulţime de sihaştri ca să îngrijească Dumnezeiescul tău trup, au văzut lucruri minunate; căci tu, fiind cu trupul femeie, ai binevoit a locui în mijlocul bărbaţilor, fiind acoperită de Mâna Celui Atotputernic, cugetătoare de Dumnezeu, cuvioasă Teodora.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În urma ta au alergat femeile, simţind mirurile cele cu dulce miros, ale Unuia Născut Fiului, Cel ce a strălucit din pântecele tău, prea curată dumnezeiască Mireasă, Fecioară, ceea ce nu ştii de nuntă, ceea ce împreună cu tine împărăţesc cu adevărat lăudând pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apus-ai ca o stea în lume, prea lăudată şi ai răsărit în viaţa cea mai presus de lume, lăsându-ne nouă ca o rază bunătăţile vieţii tale, spre luminarea inimilor tuturor celor ce cu credinţă săvârşesc sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Porţile cerurilor, deschizându-se, te-au primit pe tine, fericită şi în Biserica celor întâi născuţi s-a sălăşluit sfinţitul tău suflet, iar acum te bucuri împreună cu cei aleşi, pururea pomenită, unde este glasul celor ce prăznuiesc de-a pururea şi Lumina cea neînserată.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După cum ai nădăjduit, iată ai aflat răsplătirea ostenelilor tale, desfătarea ceru-rilor şi dorind după izvorul bunătăţilor, Hristos, Mirele cel prea cinstit, te îndul-ceşti de privirea Lui şi vezi cele ce văd îngerii, prea fericită Teodora.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Miluieşte-mă, prea curată, ceea ce ai născut pe Mântuitorul cel Preamilostiv. Milostiveşte-te spre robul tău, îndreptează-mă către căile pocăinţei. Apără-mă de smintelile vicleanului şi mă izbăveşte de pândirile lui, Născătoare de Dumne-zeu, ceea ce eşti ajutătoare credincioşilor.

Sedelna, glasul al 4-lea **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu sihăstrie ţi-ai luminat sfinţita ta podoabă şi te-ai adus ca un prinos lui Dumnezeu celui ce S-a Întrupat, Sfântă Teodora de Dumnezeu insuflată şi luând de la Dânsul dar de tămăduiri, goneşti negura bolilor, fericită şi te rogi ca să ne mântuim toţi cei ce te lăudăm pe tine.

Sedelna la praznicul Naşterii Maicii Domnului,glasul al 4-lea **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Iuda măreşte-te şi David întăreşte-te, Adame înnoieşte-te şi Levi veseleşte-te, că din voi S-a născut mie Hristos, încordează-ţi canonul, scriitorule de cântări şi spune: cine este Fecioara care s-a născut? Este Maica lui Hristos Dumnezeu, hrănitoarea vieţii noastre.

***

Ochii Domnului, care privesc spre toate căile omeneşti şi cercetează chiar şi lucrurile cele tăinuite, sunt de mii şi mii de ori mai luminoşi decât soarele. Mai înainte de a se zidi, toate s-au ştiut de El.

N-a ştiut aceasta oarecare femeie de bun neam, anume Teodora, din cetatea Alexandriei, fiindcă a ascultat pe vrăjmaşul cel ce a ispitit-o şi i-a zis că păcatul cel făcut în întuneric, pe care nu-l vede soarele, nu-l ştie Dumnezeu. Dar când a cunoscut că nu se tăinuieşte nimic înaintea lui Dumnezeu, o, cu cât de mare pocăinţă s-a îndreptat!

Pentru că ea, vieţuind cu cinste în însoţirea bărbatului său, a căzut într-o ispitire de acest fel: un oarecare om bogat, dar tânăr cu anii şi cu mintea, îndemnat de diavolul, s-a rănit de frumuseţea ei şi în toate chipurile se sârguia să o ducă în desfrînare.

Îi trimetea ei daruri mari şi lucruri multe şi mai mari îi făgăduia şi o amăgea cu cuvintele. Dar neputând să facă ceva singur, şi-a găsit o unealtă ca aceasta: s-a învoit cu o fermecătoare amăgitoare să înşele pe Teodora cea curată, povăţuind-o pe ea la acel fapt de neiertat al lui. Aceea, având ajutor pe satana, a găsit vreme cu prilej şi a grăit Teodorei de tânărul acela.

Iar Teodora a zis: "O, de aş scăpa de omul acesta, care de multă vreme mă supără pe mine, căci de îl voi asculta pe el, apoi dacă nu alţii, dar cel puţin soarele care ne luminează pe noi tot va fi martor păcatului meu înaintea lui Dumnezeu!"

Răspuns-a înşelătoarea: "După ce va apune soarele şi va fi noapte întunecoasă, la un loc ascuns să faci voia tânărului şi nimeni nu va şti atunci fapta voastră, nici nu va fi cineva care să mărturisească înaintea lui Dumnezeu. Pentru că noaptea cea tăcută şi întunecoasă pe toate le acoperă".

Iar Teodora a zis: "O, de n-ar şti Dumnezeu păcatul cel făcut noaptea, bine ar fi!"

Răspuns-a înşelătoarea: "Aşa este! că numai păcatele pe care le luminează soarele le vede Dumnezeu, iar pe cele făcute în întuneric, cum poate să le vadă?"

Aceste cuvinte ale amăgitoarei le-a crezut Teodora, ca o femeie tânără şi neînvăţată, la care s-a mai adăugat încă şi diavoleasca ispitire care putea mult,

fiindcă puterea diavolului este tare, iar firea şi puterea noastră sunt pătimaşe şi slabe.

Deci, s-a învoit Teodora cu sfatul vicleanului şi, făcând fărădelegea în întunericul nopţii, cu revărsarea luminii celei de dimineaţă, s-a suit lumina milostivirii celei grabnice a lui Dumnezeu peste inima ei. Căci, cunoscându-şi păcatul său, se căia, îşi bătea faţa, îşi rupea părul, singură se ruşina de sine şi singură de sine îi era scârbă. ***Aşa milostivirea lui Dumnezeu care nu voieşte moartea păcătosului, pentru curăţia ei cea mai dinainte a deşteptat-o pe ea spre grabnica pocăinţă şi iertare.*** Pentru că Dumnezeu îndreaptă uneori asupra omului vreo cădere ca, sculându-se, să se arate mai multă osteneală, îndreptare şi osârdie spre Dumnezeul Care iartă păcatele.

Deci, se tânguia Teodora de păcatul făcut şi, plângând, îşi mângâia puţin cugetul său grăind în sine: "Nu ştie Dumnezeu păcatul meu, dar, deşi nu-l ştie, ruşine-mi este mie şi durere".

Apoi străbătând printr-însa întristarea, s-a dus la o mănăstire de fecioare, la stareţă, pentru cercetare, căci se cunoştea cu dânsa. ***Iar stareţa, văzând-o mâhnită la faţă, a întrebat-o: "Ce mâhnire ai tu, fiica mea? Au doară eşti năpăstuită de bărbat?"***

Iar ea a răspuns: "Nu, stăpână! Alta este pricina de care mi s-a mâhnit inima". Iară stareţa vrând să o mângâie pe dânsa, mişcându-se de duhul lui Dumnezeu, a început a vorbi pentru folosul sufletului ei şi a citi din cărţi. Citind ea un cuvânt a ajuns până la textul acesta din Evanghelie: ***"Nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut. Ceea ce vă grăiesc la întuneric, spuneţi la lumină şi ceea ce auziţi la ureche, propovăduiţi de pe case"*** (Matei 10, 26-27).

Aceste cuvinte ale Evangheliei auzindu-le Teodora, s-a lovit în piept, zicând: "Vai mie, ticăloasa, cum m-am înşelat, socotind că nu ştie Dumnezeu de păcatul meu".

Şi a început a se bate peste faţă, tânguindu-se şi plângând. Atunci stareţa a cunoscut că a avut o cădere în păcat şi a început a o întreba ce i s-a întâmplat ei.

Iar ea, abia putând grăi de plâns, i-a spus stareţei cu tot de-amănuntul, şi a căzut la picioarele ei, zicând: "Miluieşte-mă, stăpână, pe mine cea pierită, şi mă povăţuieşte ce să fac! Oare se poate să mă mântuiesc sau sunt pierdută în veci? Oare să mai nădăjduiesc spre mila lui Dumnezeu, sau să mă deznădăjduiesc?"

Iar stareţa a început a-i grăi: "N-ai făcut bine fiica mea, ascultând pe vrăjmaş. Nu ai înţeles bine pe Dumnezeu socotind că te vei tăinui înaintea Celui ce cearcă inimile şi rărunchii, Care ştie cugetele; chiar şi cele nelucrate le văd ochii Lui şi nici o noapte sau un loc ascuns şi întunecos nu pot să ascundă pe cel păcătos, dinaintea ochiului Lui cel atotvăzător. N-ai făcut bine, fiica mea, căci şi pe Dumnezeu L-ai mâniat şi credinţa bărbatului nu ai păzit-o şi trupul ţi-ai spurcat şi sufletul ţi-ai vătămat. De ce nu mi-ai spus mie despre aceasta mai înainte, că eu ţi-aş fi ajutat ţie şi te-aş fi învăţat să te fereşti de cursele vrăjmaşului? Dar de vreme ce aşa ţi s-a întâmplat, de aici înainte să te îndrepţi şi să cazi la milostivirea lui Dumnezeu, rugându-te cu sârguinţă ca să-ţi ierte păcatul. Să nu te deznădăjduieşti fiica mea, că deşi ai făcut mare păcat, însă mai mare este mila lui Dumnezeu şi nu este vreun păcat care să biruiască iubirea lui de oameni; scoală-te, pocăieşte-te şi te vei mântui".

Acestea şi multe asemenea grăindu-le stareţa, a sfătuit-o pe ea şi a învăţat-o calea pocăinţei. Apoi a mângâiat-o, spunându-i de milostivirea lui Dumnezeu şi de bunătatea Lui cea negrăită că este gata a primi pe cei ce se pocăiesc şi a-i ierta pe cei ce greşesc. Încă i-a adus aminte şi de femeia păcătoasă din Evanghelie, care cu lacrimi a spălat picioarele lui Hristos şi cu perii capului ei le-a şters şi a câştigat de la Dumnezeu iertare de păcatele sale.

Toate cuvintele acestea primindu-le Teodora de la acea bună povăţuitoare şi aşezându-le în inima sa, a zis: "Cred Dumnezeului meu, stăpână, şi de acum nu voi mai face un păcat ca acesta, ci şi de cel făcut, pe cât voi putea, mă voi pocăi".

Şi primind oarecare răcorire în inimă, s-a întors la casa sa. Şi se ruşina a căuta în faţa bărbatului său, având mustrare în cugetul său, şi se gândea în ce fel ar ruga pe Dumnezeu; şi dorea să meargă în mănăstirea de fecioare, dar ştia că bărbatul ei o va opri.

De aceea, ca să tăinuiască de bărbatul său şi de toţi cunoscuţii, a gândit un lucru ca acesta: ducându-se bărbatul ei de acasă la oarecare lucru, ea, seara târziu, tunzându-şi părul capului s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti şi, punându-şi nădejdea sa în Dumnezeu, s-a tăinuit de toţi şi a ieşit încetişor din casă şi alerga degrabă ca o pasăre zburând din cursă. Şi ajungând la oarecare mănăstire pustnicească care se numea Octodecat, care era departe de cetate ca la optsprezece stadii, a bătut în poartă şi, portarul deschizându-i, a zis: ***"Fă bine, părinte şi spune egumenului ca să mă primească în mănăstire, că sunt om păcătos, şi vreau să mă pocăiesc de faptele mele cele rele. Că pentru aceea am venit aici, ca să spăl picioarele voastre***

cele sfinte şi ca să slujesc vouă ziua şi noaptea, la orice lucru îmi veţi porunci mie".

Deci, mergând portarul, a spus egumenului, iar el a zis: *"Se cade a-l ispiti pe acesta mai întâi, dacă a venit la noi fiind povăţuit de Dumnezeu, deci să nu-i dai răspuns până dimineaţă şi să nu-l laşi să intre în mănăstire, până ce vom vedea dacă nu se va duce supărat. Iar dacă va răbda lângă poarta mănăstirii, aşteptând milă, atunci vom cunoaşte cu adevărat că a venit cu osârdie la noi să slujească lui Dumnezeu".*

Şi aşa a făcut portarul: n-a îngrijit de dânsa, ci a trecut-o cu vederea ca pe un rob netrebnic, iar ea şedea plângând lângă poartă. Apoi a înnoptat şi, iată, fiarele sălbatice treceau pe lângă dânsa - pentru că era pustiia aceea plină de fiare - însă, cu darul lui Dumnezeu, a rămas neatinsă, înarmându-se, ca şi cu o pavăză, cu rugăciunea şi cu sfânta cruce. Iar a doua zi ivindu-se portarul prin ferestre a văzut-o şezând lângă poartă şi i-a zis: "De ce zăboveşti aici omule? Nu te vom primi pe tine, căci nu ne trebuieşti."

Iar ea a zis: "Chiar dacă voi muri aici, lângă poartă, nu mă voi duce până ce nu vă veţi milostivi de mine şi mă veţi primi în mănăstire."

Atunci portarul, văzând răbdarea şi smerenia ei, i-a deschis uşa şi a dus-o la egumen, iar egumenul a întrebat-o de unde este, cum se numeşte şi la ce a venit.

Iar ea a zis: "Din Alexandria sunt, părinte. Numele meu este Teodor. Plin sunt de păcate şi de fărădelegi. Cercetându-mi cugetul şi cunoscându-mi păcatele am vrut să mă pocăiesc şi am venit la sfinţia voastră să mă primiţi în rânduiala voastră şi să mă mântuiţi pe mine, păcătosul cel pierit. Deci, primeşte-mă pe mine, părinte, precum Domnul a primit pe tâlharul, pe vameşul şi pe fiul cel desfrânat".

Atunci egumenul a început a-i arăta greutăţile vieţii mănăstireşti şi nevoinţa cea mare şi i-a zis: *"Nu le vei putea purta acestea, fiule, că te văd tânăr şi crescut în desfătări lumeşti, iar mănăstirea noastră nu are nici o odihnă, şi rînduiala noastră are viaţă aspră şi vieţuirea noastră împreună are trebuinţă de multă înfrânare şi post. Fraţii noştri poartă osteneli mari în ascultări, nelăsând nici pravila bisericească, nici rugăciunea miezului nopţii şi Utrenia, precum şi ceasurile şi Vecernia şi celelalte rugăciuni şi închinăciuni din chilie şi privegherile cele de toată noaptea, adeseori. Iar tu te-ai obişnuit cu odihna trupească şi nu-ţi este cu putinţă ca împreună cu noi toţi să porţi greutatea nevoinţei călugăreşti, deşi te văd*

că alergi cu osârdie. Mă tem însă să nu-ţi schimbi mai târziu gândurile pentru că mulţi oameni de multe ori încep un lucru bun cu osârdie, apoi degrabă, supărându-se, încetează de la fapta cea bună şi se fac mai leneşi. Deci, te sfătuiesc să te întorci în lume şi Dumnezeu să-ţi rânduiască mântuirea precum voieşte".

Atunci Teodor, căzând la picioarele egumenului, plângând a zis: "Nu mă lepăda pe mine, părinte, de la sfântul vostru lăcaş, nu mă lipsi pe mine de îngereasca voastră împreună trăire, nu mă izgoni pe mine la lumea din care scăpând odată, ca din Egipt, iarăşi la dânsa nu mă voi întoarce niciodată. Să nu te îndoieşti părinte din cauza tinereţii mele pentru că prin sfintele voastre rugăciuni mă voi deprinde la toată înfrânarea, şi ajutându-mi Dumnezeu, voi purta toate ostenelile şi orice îmi veţi porunci voi face cu osârdie şi cu sârguinţă, numai să mă primiţi pe mine, cel ce voiesc să-mi plâng păcatele."

Rugat fiind egumenul astfel, l-a primit şi i-a poruncit să petreacă în toate ascultările mănăstireşti. Şi vieţuia femeia între bărbaţi, în chip şi cu nume bărbătesc, neştiind nimeni această taină, fără numai singur Dumnezeu. Dar cine va spune viaţa ei cea cu multe osteneli? Vedeau fraţii ostenelile ei în ascultări, răbdare în înfrânare, smerenie în supunere, dar nevoinţele cele ascunse şi tăinuite ale ei, rugăciunile cele de toată noaptea, suspinele inimii, lacrimile, plecările genunchilor, ridicările mâinilor, numai singur Dumnezeu le vedea. Pentru că ziua şi noaptea cădea la îndurările Lui şi, ca femeia desfrânată, uda picioarele Domnului cu lacrimi. Mai mare era pocăinţa ei decât păcatul făcut, căci cu totul s-a răstignit pe crucea pătimirii, la toţi s-a aruncat pe sine la picioare prin smerenie, toată voia sa a tăiat-o prin lepădarea de sine şi s-a făcut înger în trup. Iar trupul ei cel mai înainte întinat, după aceea, prin ostenelile pocăinţei şi prin lacrimile cele fierbinţi curăţindu-l, s-a făcut sfântă Biserică Dumnezeiască Sfântului Duh Celui ce locuia întru dânsa.

După opt ani de vieţuire aici, se făcuse lipsă de untdelemn în mănăstire şi a fost trimisă sfânta în cetatea Alexandriei, cu cămilele, ca să cumpere untdelemn.

Iar bărbatul ei, neştiind unde s-a dus femeia lui sau ce s-a făcut ea o căuta mult şi neaflând-o, se tânguia ziua şi noaptea şi se ruga lui Dumnezeu cu sârguinţă ca să-i arate lui unde este soţia sa. Într-o noapte, a văzut în vedenie pe un înger zicându-i: "Nu te întrista pentru femeia ta, că slujeşte lui Dumnezeu în mijlocul aleşilor Lui. Iar de voieşti să o vezi, să mergi dimineaţă şi să stai lângă biserica Sfântului Petru şi acolo o vei vedea. Acela care va merge pe lângă biserică şi se va închina ţie este femeia ta".

Şi s-a bucurat bărbatul de vedenia cea îngerească ce îi spusese despre femeia lui că urma să o vadă şi a alergat de dimineaţă la biserica Sfântului Petru. Stând acolo, privea în dreapta şi în stânga, vrând să vadă pe cea dorită. Şi stând el aşa, iată, fericita Teodora mergea cu cămilele. Bărbatul ei, văzând-o, n-a cunoscut-o, pentru că nu mai era cu putinţă s-o mai cunoască din pricina îmbrăcăminţii bărbăteşti şi pentru că se schimbase; înainte era cu faţă luminoasă, şi acum, nu numai de post, dar de ostenelile călugăreşti, îşi întunecase podoaba ei.

Iar ea, cunoscându-l pe el de departe a lăcrimat în sine şi a zis: "O, amar mie, păcătoasa, că pentru păcatul cel împotriva bărbatului meu m-am lipsit de mila lui Dumnezeu".

Şi mergând pe lângă dânsul, i s-a închinat zicând: "Bună să-ţi fie ţie, ziua, străine".

Aşijderea şi el i s-a închinat ei, zicând: "Să mergi sănătos, părinte". Şi aşa s-au despărţit. Stând omul acela puţin acolo, s-a întors acasă mâhnit, necâştigîndu-şi dorinţa, iar vedenia pe care văzuse o socotea că este înşelăciune şi se rugă cu plângere, zicând: "Doamne, vezi necazul meu şi auzi rugăciunea mea şi spune-mi mie: oare este între vii femeia mea sau nu?! Oare pe bună cale se află, sau pe cea rea?!"

În cealaltă noapte a văzut iarăşi în vedenie pe îngerul acela zicându-i: "Ce plângi, omule? Ce, n-ai văzut-o pe femeia ta ieri, precum ţi-am spus ţie?"

Iar el a zis: "N-am văzut-o, Doamne al meu".

Iar îngerul i-a zis: "Au nu ţi-am spus ţie că cela ce, trecând alăturea, se va închina ţie şi-ţi va da bună ziua, acela este femeia ta?"

Atunci înţelegând bărbatul că şi-a văzut femeia, dar n-a cunoscut-o, a mulţumit lui Dumnezeu că femeia lui este între cei vii, şi slujeşte lui Dumnezeu şi nădăjduia că şi el să se mântuiască cu rugăciunile ei.

Asemenea şi fericita Teodora mulţumea lui Dumnezeu că şi-a văzut bărbatul şi că n-a cunoscut-o. Şi întorcându-se la mănăstire lua aminte de mântuirea sa, postind mai întâi o zi, după aceea două, apoi trei şi patru, iar uneori şi săptămâna întreagă trăia nemâncînd, rugându-se cu sârguinţă pentru iertarea păcatului său.

Aproape de mănăstirea aceea era un iezer în care trăia un crocodil care, ieşind adeseori din iezer, ucidea pe oamenii şi pe dobitoacele ce le întâlnea în cale. Iar Grigorie eparhul, care era pus între anii 476-475; 476-491 de împăratul Zinon peste Alexandria, a pus străjer pe calea care mergea lângă iezer ca să nu lase pe nimeni să meargă pe cale, din cauza fiarei aceleia.

Iar egumenul, vrând să ştie darul lui Dumnezeu cel ce era întru Teodor, l-a chemat şi i-a zis: "Frate Teodore! Îmi trebuie apă din iezer. Deci să iei vasul cel de apă şi să mergi să aduci".

Iar ea, ca un bun ascultător, luând vasul, s-a dus.

Străjerii i-au zis: "Să nu vii aici, părinte, la apă, că te va mânca fiara!"
Dar ea le-a zis:"Părintele meu, egumenul, m-a trimis pe mine; eu voi îndeplini porunca".

Când a mers la malul iezerului iată crocodilul a venit şi a luat-o pe ea pe spatele sale şi a dus-o la mijlocul iezerului, iar ea, scoţând apă, iarăşi fiara a adus-o la mal. Apoi, întorcându-se, a legat pe fiară ca din acea vreme să nu mai vatăme pe nimeni şi îndată fiara a murit. Străjerii, văzând acea minune, au spus egumenului şi au înştiinţat şi în cetate pe mai marele cetăţii şi toţi au slăvit pe Dumnezeu, iar fraţii se minunau cum n-a vătămat fiara pe fericita şi lăudau puterea ascultării.

****

Unii dintre fraţi, îndemnaţi fiind de diavol, pentru că nimeni nu este slobod de ispitele vrăjmaşului, nu credeau ceea ce se făcuse şi începură a urî, zicând: "Iată noi atâţia ani am petrecut în mănăstire şi nu facem semne iar acesta a venit şi face minuni. Oare vrea să fie mai mare decât noi? Nu cumva cu oarecare farmece a omorât fiara aceea?"

Altă mănăstire era la câteva stadii depărtare de mănăstirea lor, în cea mai adâncă pustie. Drept aceea, cei care o urau, scriind o scrisoare la mănăstirea aceea seara târziu, ferindu-se de egumen, au mers la chilia fericitei şi i-au zis ei: "Frate Teodor, îţi porunceşte ţie egumenul să iei scrisoarea aceasta şi să o duci degrabă la mănăstirea aceea că este de trebuinţă".

Iar Teodora, sculându-se, a luat scrisoarea şi a alergat noaptea la mănăstirea aceea. Acest lucru îl făcură zavistnicii pentru ca ea să fie mâncată de fiare pe cale, pentru că erau acolo nenumărate fiare sălbatice, încât nu putea cineva să treacă

pe calea aceea noaptea, de frica lor. Zavistnicii în sine ziceau aşa: "Să vedem sfântul acesta, căruia i se supun fiarele, oare se va întoarce teafăr?"

Mergând Teodora pe cale, iată o fiară mare întâmpinând-o şi închinîndu-i-se s-a întors şi a mers înaintea ei, întovărăşind-o pe ea până la porţile mănăstirii. Acolo a bătut în poartă şi, deschizându-i portarul, a mers sfânta cu scrisoarea la egumen; iar portarul n-a închis porţile mănăstirii şi a intrat fiara în mănăstire şi, întâlnind pe portar umblând, l-a apucat şi a început a-l muşca sfărâmându-l. Şi striga portarul: "Vai, Vai ajutaţi-mi mie!"

Şi se deşteptară toţi la glasul acela, şi cunoscând sfânta lucrul ce se petrecea, a alergat din chilie de la egumen la fratele pe care-l mânca fiara şi apucând fiara de grumaji a izbăvit pe om din dinţii ei şi a zis: ***"De ce ai îndrăznit la chipul lui Dumnezeu şi ai vrut să îl omori pe el?! Moartă să fii!"***

Şi îndată a căzut fiara înaintea picioarelor ei şi a murit, iar pe fratele cel rănit de fiară l-a uns cu untdelemn prin chemarea numelui lui Hristos şi a însemnat cu sfânta cruce hainele lui şi l-a făcut sănătos şi întreg. Toţi văzând minunea ce se făcuse, s-au închinat fericitei şi au preamărit pe Dumnezeu, Cel ce a supus fiarele cele sălbatice robului său Teodor.

Izbăvind cu scrisoarea din mănăstirea aceea, s-a grăbit să ajungă la locaşul său foarte de dimineaţă şi, venind, n-a spus nimănui unde a fost sau ce-a făcut. Iar dimineaţa au sosit nişte monahi de la mănăstirea aceea unde fusese Teodor cu scrisoarea aducând oarecare daruri şi au spus stareţului şi tuturor fraţilor cele ce se făcuse şi s-au închinat egumenului mulţumindu-i că Teodor, ucenicul lui, a izbăvit pe portarul lor din dinţii fiarei şi l-a tămăduit pe el de răni iar pe fiară a omorât-o.

Auzind această egumenul şi toţi călugării s-au minunat foarte tare şi, dând binecuvântare fraţilor celor ce veniseră a adunat egumenul pe toţi călugării şi i-a întrebat pe dânşii: "Cine a trimis pe fratele Teodor la mănăstirea aceea?"

Şi toţi s-au lepădat zicând: "Nu ştim".
Apoi a întrebat egumenul pe Teodor zicând: "Cine te-a trimis, frate, în noaptea aceasta la mănăstirea aceea?" Iar ea, vrând să tăinuiască pe răufăcătorul său, a zis egumenului: ***"Iartă-mă părinte! Dormitând în chilie, nu ştiu cine a venit poruncindu-mi mie în numele tău să duc degrabă scrisoarea la egumenul acela; şi m-am dus, săvârşind ascultarea".***

Pismuitorii, cunoscând atunci darul lui Dumnezeu în fericita Teodora, se căiau de răutatea lor şi, căzând la dânsa, şi-au cerut iertare. Iar ea, fiind fără răutate nu s-a supărat pe dânşii, nici nu a spus despre dânşii cuiva, ci se defăima pe sine ca pe o păcătoasă, nevrednică de dragostea fraţilor.

***

Odată, îndeletnicindu-se în ascultare, i s-a arătat ei diavolul zicându-i cu mânie: "Tu, spurcato, prea desfrînato! Lăsându-ţi bărbatul ai venit aici ca să te înarmezi asupra mea? Mă jur pe puterea mea că îţi voi săpa ţie o groapă, că nu numai de călugărie, dar şi de cel răstignit să te lepezi şi vei fugi de la locul acesta. Şi să nu socoteşti că eu nu sunt aici, căci nu te voi lăsa până ce nu voi întinde cursă picioarelor tale şi nu te voi arunca în groapa pe care tu nu o aştepţi".

Iar ea, însemnându-se cu semnul sfintei cruci, a zis: "Dumnezeu să sfarme puterea ta, diavole!"
Şi diavolul s-a făcut nevăzut.

***

După câtăva vreme, fiind lipsă în mănăstire, iarăşi a fost trimisă cu cămilele în cetate fericita Teodora ca să cumpere grâu pentru trebuinţa mănăstirii. Şi, când îşi lua drumul spre cetate, egumenul i-a zis: "Fiule, de vei însera pe cale, să te abaţi la mănăstirea Enatului şi să rămâi acolo cu cămilele". Pentru că era pe calea aceea, aproape de cetate, o mănăstire care se cheamă Enat.

Mergând, deci, Teodora a înserat pe cale şi, după porunca părintelui său, s-a abătut la mănăstirea aceea şi, închinându-se egumenului aceluia ce era acolo, a cerut binecuvântare ca să odihnească cămilele în mănăstirea lor până ce se va face ziuă. Iar egumenul i-a dat ei loc în arhondaric care nu era departe de grajdul de cămile.

Era acolo o fecioară, nu tânără de ani, fiică a egumenului aceluia, care venise să se închine tatălui său şi să-l vadă. Fecioara aceea văzând pe monahul cel tânăr, pe fericita Teodora, s-a îndrăgostit de la drăceasca lucrare, şi a mers noaptea la Teodora care se odihnea lingă cămile şi neştiind că este femeie, a început fără ruşine a o ispiti şi a o sili la păcat.

Iar Teodora i-a zis: "Du-te de la mine, soro, că nu m-am obişnuit la lucrul acesta şi am în mine şi un duh rău şi mă tem că să nu te ucidă pe tine".

Iar aceea, ducându-se ruşinată, a aflat un alt oaspete cu care a făcut fărădelege şi a zămislit în pântece. Făcându-se ziuă, Teodora s-a dus în cetate şi săvârşindu-şi

ascultarea s-a întors la mănăstire. Şi se nevoia pentru mântuirea sa. După şase luni, a fost cunoscută fecioara aceea că este îngreunată şi ai săi bătând-o, întrebau cine a îngreunat-o.

Iar ea, îndemnată de diavol, a dat vina asupra fericitei Teodorei zicând: "Călugărul Teodor Octodecateanul, când mergea din mănăstirea sa la cetate cu cămilele s-a odihnit în casa de oaspeţi. Acela a venit la mine noaptea şi mi-a făcut silă şi am zămislit de la dânsul".

Auzind această tatăl ei, egumenul Enatului, a trimis pe călugării săi în mănăstirea care se cheamă Octodecat ca să se certe cu egumenul acestei mănăstiri de ce călugărul său a spurcat pe fecioara lor şi a îngreunat-o.

Şi, ducându-se călugării, s-au certat cu egumenul Octodecatului, zicându-i: "Călugărul tău, Teodor, a silit pe fecioara noastră şi a îngreunat-o. Oare aşa sunteţi voi, călugării?"

Egumenul a chemat pe Teodora şi întrebat-o: "Ce-ai făcut, frate, în mănăstirea Enatului, când ai fost acolo?"

Iar ea le-a zis: "Nimic n-am făcut, cinstite părinte".

Iar egumenul i-a zis: "Au nu auzi ce grăiesc oamenii aceştia asupra ta, spunând că pe fecioara lor ai silit-o şi acum este îngreunată?"

Iar Teodora a zis: "Iartă-mă, părinte. Dumnezeu este martor că nu am făcut aceasta".

Nu voia egumenul să creadă cele ce spuneau călugării cei ce veniseră, ştiind pe fratele Teodor curat cu viaţa şi sfânt, ca pe un înger al lui Dumnezeu. Dar când a născut fecioara prunc, parte bărbătească, călugării Enatului au venit cu pruncul în mănăstirea Octodecatului şi l-au aruncat în mijlocul mănăstirii, ocărind pe călugării cei ce locuiau acolo şi zicându-le: "Hrăniţi pe acesta ce l-aţi născut".

Atunci egumenul, văzând pe prunc, a crezut lucrul şi s-a mâhnit foarte tare asupra celei nevinovate şi curate cu inima şi cu trupul.

Drept aceea, aducând pe fraţi şi chemând pe Teodor l-a întrebat zicând: "Spune-ne nouă, ticălosule, de ce-ai făcut aceasta? Ai adus necinste asupra mănăstirii noastre şi ocară asupra rânduielii noastre celei călugăreşti, netemându-te de Dumnezeu.

Noi te-am avut pe tine ca pe un înger, iar tu te-ai făcut ca un diavol! Deci, spune-ne nouă lucrul tău cel fărădelege".

Iar fericita Teodora, minunându-se de năpasta aceea, tăcea negrăind nimic decât: "Iertaţi-mă, părinţilor sfinţi, păcătos sunt!"

Iar ei făcând sfat au izgonit-o pe ea din mănăstire cu necinste şi cu bătăi, dându-i în braţe pruncul.

O, minunată răbdare a fericitei! Pentru că putea cu un cuvânt să-şi arate nevinovăţia dar n-a vrut să arate această taină, că era femeie, vrând ca sub acoperământul acestui păcat străin să pătimească pentru păcatul său cel mai dinainte.

Luând pruncul, a şezut înaintea mănăstirii tânguindu-se ca Adam cel izgonit din Rai. Şi a făcut înaintea mănăstirii o colibă mică pentru prunc şi cerând lapte la păstori, a hrănit pruncul şapte ani, în foame şi în sete şi în golătate, avându-şi băutura din mare şi răbdând gerul şi zăduful, cu buruieni sălbatice hrănindu-se.

Nesuferind diavolul o răbdare ca aceasta a ei, a vrut să o înşele în chipul acesta: s-a prefăcut în chipul bărbatului ei şi, intrând în colibă unde şedea ea cu pruncul, i-a zis: "Aici şezi dar, stăpâna mea ? Eu de atâţia ani mă ostenesc plângând şi căutându-te şi tu nu te grijeşti de mine, stăpâna mea ? Au nu ştii că pentru tine mi-am lăsat tată şi mamă iar tu m-ai lăsat pe mine ? Cine te-a amăgit ca să vii la acest loc ? Unde este culoarea feţii tale ? Pentru ce te-ai uscat aşa ? Vino, iubita mea, să mergem la casa noastră, pentru că de vei voi să-ţi păzeşti curăţia, apoi şi acasă vei putea, că eu nu te voi supăra pe tine de aceasta. Adu-ţi aminte de dragostea mea, stăpână, şi vino cu mine la casa noastră."

Zicând diavolul acestea, fericita n-a cunoscut că este diavolul, ci i se părea că este cu adevărat bărbatul ei şi i-a zis: ***"Nu-mi este cu putinţă să mă întorc la tine în lumea din care am fugit pentru păcatul meu. Mă tem să nu cad în alte păcate mai rele".***

Şi, când şi-a ridicat mâinile sale cu semnul crucii în rugăciune, îndată a pierit diavolul. Atunci fericita a cunoscut că era diavolul şi a zis: ***"Puţin de nu m-ai înşelat pe mine, diavole".*** Şi se căia că s-a dat la vorbă cu diavolul. Şi din acea vreme se păzea mai cu tărie de meşteşugirile drăceşti. Cu toate acestea n-a încetat diavolul a se întări asupra ei, pentru că a adunat mulţime de diavoli care,

închipuindu-se în felurite fiare, au năvălit asupra ei grăind omeneşte: "Să mâncăm pe desfrânata aceasta".
Iar ea, însemnându-se cu sfânta cruce, zicea: ***"Înconjurând m-au înconjurat şi în numele Domnului i-am biruit pe ei".*** Şi îndată piereau.

După aceea diavolul, vrând să o înşele cu iubirea de argint, i-a arătat ei mulţime de aur şi nişte oameni adunându-l, dar şi acela tot din semnul crucii s-a stins.

S-a făcut apoi boier, şi mergând înainte mulţi călăreţi treceau pe lângă coliba ei şi strigau: "Trece boierul, trece boierul !" Apoi ziseră călăreţii către Teodora: "Închină-te boierului !"

Iar ea a răspuns: ***"Eu, unuia Dumnezeu mă închin".*** Iar ei, trăgând-o din colibă sa, o duceau cu sila la începătorul întunericului, Dumnezeu dându-le voie aşa a se atinge de sfânta, ca să fie ca aurul curăţit în foc; o sileau ca să se închine boierului, iar ea n-a voit, zicând: ***"Eu Domnului Dumnezeului meu mă închin şi Aceluia unuia slujesc".***

Deci o bătură pe ea vrăjmaşii fără de milă şi, lăsând-o vie, s-au dus. Iar păstorii venind la Teodora, o aflară zăcând ca moartă şi socotind că a murit, o luară de o duseră şi o puseră în coliba ei şi au venit în mănăstire zicând: "Călugărul vostru, Teodor, a murit. Luaţi deci trupul lui şi-l îngropaţi".

Apoi a mers egumenul cu fraţii în coliba ei şi cunoscând că sufletul ei este într-însa a zis: "Luaţi-l, că este viu !" Şi s-a întors la mănăstire. Iar în miezul nopţii venindu-şi în fire Teodora, a început a plânge şi a se bate în pieptul său zicând: ***"Vai mie, păcătoasei ! Amar mie, celei fără de ajutor ! O, cum mă pedepseşte pe mine Dumnezeu pentru păcatele mele !" Şi ridicându-şi mâinile spre cer, cu glas mare a strigat: "Dumnezeule milostiv! Izbăveşte-mă pe mine din mâinile diavolului şi uită păcatele mele".***

Iar păstorii cei ce rămâneau aproape acolo, auzind pe fericită rugându-se, s-au mirat că a înviat, pentru că o socoteau pe ea moartă, şi dusă la Dumnezeu.

După aceasta, a poruncit egumenul ca să ia de la dânsa copilul în mănăstire. De acest lucru s-a bucurat fericită că a scăpat de osteneală şi de grija cea pentru hrănirea pruncului. Şi umbla prin pustie rătăcindu-se. Şi se înnegrise trupul ei de zăduf şi de frig şi ochii ei se întunecaseră şi petrecea cu fiarele care i se supuneau ca oile şi erau blânde.

Încă o dată a încercat diavolul a o ispiti; văzând-o pe ea foarte flămândă, i s-a arătat în chip de ostaş ducând într-un vas nişte bucate bune şi i-a zis: "Boierul cel ce te-a bătut, acum se căieşte şi ţi-a trimis ţie mâncarea aceasta rugându-se să-l ierţi şi să primeşti acesta de la dânsul".

Iar ea, cunoscând înşelăciunea cea diavolească, s-a însemnat pe sine cu sfânta cruce şi a zis: ***"Dumnezeu să te surpe şi să-ţi strice meşteşugul vrăjmaşule, pentru că nu mă vei putea înşela pe mine, ajutându-mi Dumnezeu".*** Şi din acea vreme a încetat diavolul a o mai ispiti.

Deci, săvârşindu-se şapte ani dintr-o viaţă aspră ca aceasta, s-au umilit călugării şi au mers la egumenul zicând: "Miluieşte, părinte, pe fratele Teodor că iată, şi-a săvârşit pocăinţa pentru păcatul său. Iartă-l şi-l primeşte în mănăstire".

Iar egumenul a răspuns: "Cu adevărat, fraţilor, într-această noapte mi-a vestit mie Dumnezeu; iertat este păcatul fratelui Teodor. Deci, duceţi-vă, căutaţi-l şi să-l aduceţi aici.

Aflând-o pe ea rătăcindu-se în pustie, o aduseră în mănăstire, şi i-a zis ei egumenul: "Frate Teodore, ţi-a iertat Dumnezeu păcatul pe care l-ai făcut. Deci să petreci cu noi în mănăstire şi să te nevoieşti, nemaiieşind de-acum nicăieri din mănăstire, ca să nu te arunce iarăşi pe tine diavolul în ispită. Să-l înveţi şi pe fiul tău să fie râvnitor al nevoinţelor tale."

Şi i-a dat ei chilie, nemaiîndatorînd-o la vreo slujbă mănăstirească, ca să se roage lui Dumnezeu în pace, şi să se odihnească după atâtea osteneli. Şi a petrecut în chilia aceea doi ani împreună cu acel presupus fiu al său, Teodor, învăţându-l carte şi frica lui Dumnezeu, smerenie şi ascultare şi alte călugăreşti fapte bune.

Într-un an a fost secetă mare şi s-au uscat în mănăstire puţurile, chiar şi iezerele au secat căci era lipsă mare de apă. Atunci a zis egumenul unor fraţi duhovniceşti: "Nimeni altul nu va îndupleca pe Dumnezeu să ne dea nouă apă, fără numai Avva Teodor, pentru că de mare dar dumnezeiesc este plin."

Şi, chemând la sine pe fericită, i-a zis egumenul: "Părinte Teodore ! Să iei vasul şi să ne scoţi nouă apă din puţ". Şi era uscat puţul, neavând nici o picătură de apă.

Iar ea a zis: "Binecuvântează părinte!" Şi a plecat la puţ în care, slobozind vasul, l-a scos plin de apă curată şi l-a dus la egumen, care şedea cu fraţii. Toţi s-au minunat văzând acest lucru. Apoi merseră la puţul în care demult secase apa şi

privind, l-au văzut plin de apă şi au slăvit pe Dumnezeu. Şi a fost apa aceea din destul la toată trebuinţa mănăstirească, până ce s-a pogorât ploaia şi a umplut de apă toate cisternele cele uscate.
Iar fericita, smerită fiind cu duhul, zicea către fraţi: "Nu pentru mine s-a făcut aceasta, ci pentru părintele, egumenul nostru care cu credinţa pe care o are către Dumnezeu, m-a trimis cu neîndoire. Iar eu mi-am făcut slujba mea, nădăjduindu-mă spre rugăciunile părintelui nostru".

Şi petrecea Teodora în chilia sa rugându-se lui Dumnezeu şi învăţându-l pe cel din nevinovăţii fiu al său.

Într-o seară, luându-şi pruncul înaintea tuturor, s-a închis cu dânsul în chilie şi a început a-l învăţa pe el. Iar egumenul, îndemnat de duh, pornindu-se, a trimis pe unii fraţi să asculte încetişor lingă chilie ce vorbeşte Teodor cu pruncul său.

Iar ea, luându-şi pruncul în braţe şi cuprinzându-l, îl săruta pe el zicându-i: "Fiul meu iubit, vremea mea a sosit, sfârşitul meu s-a apropiat şi de acum mă voi duce de la tine. Tu să nu plângi pentru mine, şi să nu-ţi zici:”sărman sunt” pentru că ai tată pe Dumnezeu, Cel ce te acoperă pe tine cu duhul Său, pe care şi eu, de voi afla îndrăznire înaintea Lui, Îl voi ruga pentru tine ! Deci, să asculţi cuvintele mele cele de la sfârşit şi să le scrii în inima ta. Să iubeşti pe Dumnezeu mai mult decât toată zidirea şi mai mult decât pe tine însuţi. De El cu toată inima să te lipeşti şi să nu încetezi, lăudându-l pe El şi rugându-L cu gura şi cu inima, cu limba şi cu mintea.

Pravila cea sobornicească niciodată să nu o laşi şi cu ceilalţi fraţi să intri în biserică la întâiul ceas, la al treilea, al şaselea, la al nouălea şi la Vecernie, la rugăciunea miezului nopţii şi la Utrenie. Şi toate rugăciunile tale să le faci cu zdrobire de inimă, cu lacrimi şi cu suspine. Să plângi înaintea lui Dumnezeu în toate zilele, ca să te învredniceşti de veş-nica mângâiere.

Ascultător să fii egumenului şi fraţilor, să te lepezi de voia ta, să o păzeşti nerăutatea de-acum şi până la sfârşitul vieţii tale. Să-ţi închizi gura cu tăcere. Fereşte-te ca să nu osândeşti pe cineva, nici să râzi de păcat străin ci, văzând pe cel greşit, roagă-te pentru dânsul lui Dumnezeu, Celui singur fără de păcat, ca să-l îndepărteze pe el şi pe tine de căderile în păcate şi de ispitirile vrăjmaşului să te izbăvească.

Să nu grăieşti nici o deşertăciune, spurcăciune sau hulă; să nu iasă din gura ta vreun cuvânt ca acela de care ai avea tu să dai răspuns în ziua judecăţii. Să fii

blând şi smerit cu inima, pe toţi să-i socoteşti drept părinţi şi de bine făcători, iar pe tine să te preţuieşti ca fiind sub picioarele tuturor.

De vei auzi că boleşte cineva din părinţi, să nu te leneveşti a-l cerceta şi a-i sluji cu osârdie, iar toată slujba care ţi se porunceşte să o săvârşeşti fără cârtire. Sărăcia şi neagoniseala să le iubeşti ca pe o comoară de mult preţ. Să-ţi aduci aminte de viaţa mea, când m-am nevoit cu tine. Ce am agonisit în coliba mea, înaintea ogrăzii mănăstirii ?! Oare bucate, sau haine, sau vase, sau vreo comoară ?! Nimic altceva n-am agonisit, fără numai pe Dumnezeu. Pentru că ce este mai de trebuinţă omului decât Dumnezeu şi decât dragostea Lui cea Dumnezeiască ? El este comoara noastră, bogăţia, hrana şi băutura, El haina şi acoperământul, El sănătatea şi puterea noastră, El veselia şi bucuria, El nădejdea şi aşteptarea noastră. Pe Acesta să te osteneşti să-L câştigi fiul meu, pentru că de vei câştiga pe Dumnezeu destul este ţie şi mai mult de El te vei veseli, decât de a fi câştigat toată lumea.

Să te îngrijeşti să-ţi păzeşti curăţia ta; precum acum eşti curat cu trupul şi cu duhul, aşa să fii până la sfârşit. Păzeşte-te, fiul meu, să nu mâhneşti Duhul lui Dumnezeu Cel ce vieţuieşte întru tine şi să nu-l goneşti pe El de la tine, prin iubirea şi plăcerea trupului. Înfrânează-ţi mădularele tale, să nu dai odihnă şi moleşire trupului tău, smereşte-l pe el ca pe un catâr zbenguitor, supunându-l cu foamea, cu setea, cu slujba şi cu rugăciunea până ce-ţi vei pune sufletul tău înaintea lui Hristos, ca pe o mireasă curată.

Încă păzeşte-te cu stăruinţă şi de meşteşugirile diavoleşti. Trezeşte-te şi priveghează, pentru că diavolul nu încetează, căutând să înghită pe tot cel ce slujeşte lui Dumnezeu. Ajutorul lui Dumnezeu să te apere pe tine împotriva lui. Fiul meu, să faci pomenire şi pentru mine, ca să aflu milă la Dreptul judecător, care nu numai păcatele ci şi dreptăţile le va judeca, la care acum mă duc să stau de faţă".

Iar pruncul, priceput fiind, a zis: "Tată al meu, acum, te duci de la mine, lăsându-mă pe mine sărman? Ce mă voi face dar, fără de tine ? Vai mie, primejduitul ! Vai mie, sărmanul, că mă lipsesc de tine, părintele meu cel bun !"

Iar ea, mângâindu-l, i-a zis: "Ţi-am spus să nu zici sărman, că ai pe Dumnezeu, Cel ce te păzeşte şi se îngrijeşte de tine. El îţi va fi ţie tată şi mamă, învăţător şi poruncitor, acoperitor şi îndrumător spre mântuire".

Apoi, s-a sculat şi a început a se ruga plângând şi zicând: ***"Dumnezeule! Cel ce ştii păcatele mele şi pocăinţa mea, Tu ştii durerea inimii mele, prin care n-am încetat a plânge, pentru că te-am mâniat pe tine, Doamne. Tu ştii ostenelile mele prin care mi-am smerit păcătosul trup, pentru că am îndrăznit de am făcut fărădelege şi am mâhnit bunătatea Ta. Tu ştii mâhnirea sufletului meu, care de când am cunoscut păcatul, n-a încetat în toată vremea a se întrista şi cu amar a se tângui, că a mâniat milostivirea Ta. Acum ascultă suspinul meu, ia aminte rugăciunea mea, vezi inima mea care se topeşte ca ceara, cercetează rărunchii mei, vezi lacrimile mele şi miluieşte sufletul meu. Lasă fărădelegile mele, iartă păcatele mele, nu pomeni lucrurile mele cele rele, despre mila ta pomeneşte-mă, pentru bunătatea ta, Doamne. Primeşte pocăinţa mea, primeşte rugăciunea şi tânguirea mea şi primeşte şi sufletul meu".***

Aşa se ruga mult, dar nu se puteau auzi toate cele grăite în rugăciune, se auzea numai plângerea ei şi lovirea în piept. Plângea împreună cu dânsa şi pruncul, tânguindu-se de sărăcia sa. Şi după aceea iarăşi îl mângâia şi iarăşi se ruga.

Iar la sfârşit cu bucurie a grăit: "Mulţumesc Ţie, prea milostive făcătorul meu, că m-ai auzit şi m-ai miluit şi ai izbăvit sufletul meu din moarte şi ochii mei din lacrimi".

Şi grăind şi alte cuvinte de mulţumire, în veselia sufletului a tăcut, pentru că şi-a dat în acea vreme sufletul său cel sfânt în mâinile Domnului său. Nu s-a mai auzit decât plângerea pruncului.

În acel ceas începu a toca de utrenie, iar acei ce în taină au ascultat, au mers la egumen şi i-au spus toate. El, ascultându-i pe dânşii a început a grăi plângând: ***"Eu, fiii mei, în noaptea aceasta am adormit şi am fost în vedenie. Şi, iată, venind doi bărbaţi purtători de lumină, m-au dus la înălţimea cerului de unde a venit la mine un glas zicându-mi: "Vino şi vezi bunătăţile cele ce le-am gătit miresei mele, Teodora".*** Şi am văzut Raiul cel purtător de lumină a cărui frumuseţe şi podoabă nu este cu putinţă a o spune. Apoi, ducându-mă pe mine înlăuntru, mi-a arătat o cămară şi într-însa aşternut un pat de aur şi îngerul stând îl păzea. Am întrebat pe cei ce mă duceau pe mine: "Cui este gătită cămara aceasta şi patul ?"

Şi-mi ziseră mie: "Aşteaptă puţin şi vei vedea slava lui Dumnezeu."

Şi după puţin am văzut cetele îngerilor, ale mucenicilor şi ale cuvioşilor venind spre acea cămară cu cântări frumoase a căror dulceaţă de glas nu este cu putinţă a o spune.

Iar în mijlocul lor am văzut o femeie foarte frumoasă, în slavă mare, pe care, ducând-o la cămară, au pus-o pe pat cântând cântări dulci. Iar eu m-am închinat cu frică acelei cinstite femei. Deci, mi-a zis mie îngerul: "Oare ştii cine este acesta ?"

Am răspuns eu: "Nu, Domnul meu".

Iar el mi-a zis: ***"Acesta este călugărul tău, Teodor, pentru că femeie era cu firea, iar bărbat cu chipul. Aceasta, în însoţire petrecând puţin, a lăsat lumea pentru Dumnezeu şi s-a ostenit în mănăstirea voastră. Fiind clevetită pentru fecioara care a născut pruncul, n-a spus că nu este bărbat; ci s-a tăinuit, femeie fiind. Şi ea a primit pruncul ca un firesc tată şi l-a hrănit. Şi, izgonită din mănăstirea voastră, a pătimit mult, mâncând buruieni şi bând apă din mare, răbdând frigul şi zăduful şi golătatea şi suferind multe supărări de la diavoli. Pentru toate acestea aşa a cinstit-o pe ea milostivul Dumnezeu, pentru că a iubit-o ca pe o mireasă a Sa şi moştenitoare a împărăţiei Sale cu toţi sfinţii a făcut-o.***

Auzind, am început a plânge, că nu am ştiut taina aceasta şi crezând minciuna, am chinuit pe sfânta izgonind-o cu necinste pe ea din mănăstire. Şi în această plângere m-am deşteptat din somn. Şi acum dar, fiii mei, inima mea este plină de bucurie şi de durere. Mă bucur că m-am învrednicit să văd această vedenie prea slăvită, pe care ochiul nu a văzut-o, şi să aud glasurile dulcilor cântări ale sfinţilor, pe care urechea nu le-a auzit, dar mă doare şi plâng pentru că n-am ştiut pe roaba lui Dumnezeu şi pe mireasa Lui cea iubită, care între noi, păcătoşii, a petrecut. Şi, neştiind-o, am chinuit-o pe ea foarte multă vreme".

După aceea, adunând egumenul pe fraţi, au mers la chilia fericitei şi au bătut în uşă zicând: "Părinte Teodore, binecuvântează!" Şi n-a dat răspuns, pentru că se mutase la Domnul. Iar pruncul, plângând, adormise deasupra ei şi abia au putut de l-au deşteptat ca să deschidă uşa. Şi, intrând în chilie, au aflat-o pe ea zăcând la pământ avându-şi mâinile strânse la piept şi ochii închişi, iar faţa strălucită cu podoabă, ca o faţă de înger. Înfăşurând sfântul trup, egumenul a descoperit pieptul ei cel uscat de mult post şi din aceasta toţi s-au minunat cunoscând că era femeie şi au plâns. Apoi, a poruncit egumenul să nu spună nimănui taina aceasta până ce nu se vor chema aceia ce au pus clevetirea asupra cuvioasei pentru fecioară şi pentru prunc.

A trimis egumenul nişte fraţi la egumenul Enatului, zicând: "Ne rugăm dragostei tale, părinte, să vii la noi cu fraţii tăi că un praznic mare este la noi astăzi şi dorim ca să prăznuieşti cu noi".
A venit egumenul Enatului, luând cu sine pe călugării săi. Şi îi duseră pe ei la sfântul trup al Fericitei Teodorei zicând: "Părinte, bărbatul fiicei tale a murit". Şi îi arătară lui trupul cuvioasei şi i-au zis: "Au nu este acesta Teodor?"

A zis egumenul Enatului: "Acesta este cu adevărat".

Apoi întrebă pe călugării cei ce venise cu dânsul, zicându-le: "Oare-l ştiţi pe el ?"

Iar ei ziseră: "Bine-l ştim. Acesta este mincinosul călugăr Teodor, cel ce a necinstit pe fecioara noastră, să-i plătească Dumnezeu după faptele lui".

Atunci, egumenul Octodecatului a descoperit pieptul ei şi le-a arătat lor pieptul ei cel femeiesc şi le-a zis: "Oare bărbătesc este trupul acesta ? Cu adevărat, părinţilor, ne-am înşelat socotind că este bărbat, dar este cu firea femeie; schimbându-şi numele şi chipul, trăia ca un înger între noi, păcătoşii, neştiind noi taina aceasta. Şi multe ispite a luat de la noi, iar acum sfârşitul ei ne-a arătat ce era şi ce este. Că este dreaptă şi cuvioasă şi iubită lui Hristos, Dumnezeul nostru. Pentru că am văzut-o pe ea în cămara cea cerească. În slavă şi în lumină mare, cu cetele îngereşti şi cu toţi sfinţii veselindu-se".

Atunci toţi cei ce stau de faţă s-au spăimântat, şi s-au minunat de o taină mare ca aceea şi s-au ruşinat foarte tare cei ce o clevetiseră pe ea pentru păcatul de care nu era vinovată, şi plângeau toţi mult, zicând: "Amar nouă că am scârbit, multă vreme, pe roaba lui Dumnezeu". Şi căzând cu lacrimi la sfintele ei moaşte, ziceau: "Iartă-ne pe noi, roaba lui Dumnezeu, că în neştiinţă am greşit ţie".

După aceasta, s-a arătat îngerul lui Dumnezeu egumenului mănăstirii aceleia, zicându-i: "Să iei un cal şi să mergi la cetate şi pe care om îl vei vedea mai întâi întâmpinându-te pe tine pe acela să-l iei şi să-l aduci aici".

A ieşit egumenul degrabă precum i se poruncise şi văzând un om pe cale, înaintea lui venind, l-a întrebat pe el: "Unde mergi omule?" Iar el a zis: "Am auzit că femeia mea a murit în mănăstire şi merg ca să o caut şi să o văd". Apoi egumenul a luat pe omul acela cu sine şi, punându-l pe cal, au mers la mănăstire. Şi l-a dus pe el la sfântul trup al Cuvioasei pe care, văzându-l bărbatul, a început a se tângui cu amar şi a se bate deasupra moaştelor ei, încât a-l mângâia nu era cu putinţă.

Auzind cei dimprejurul mănăstirii toate acestea, s-a adunat mulţime fără de număr de călugări cu lumânări şi cu tămâie şi, ridicând trupul ei cel sfânt, l-au îngropat cu cinste în mănăstirea aceea în care s-a nevoit mult. Şi au făcut praznic mare multe zile, slăvind pe Hristos Dumnezeu şi mărind pe acea femeie iubită Lui, pe cuvioasa Teodora. Iar bărbatul, după îngroparea ei, a cerut chilia aceea în care a vieţuit femeia lui, dar mai ales mireasa lui Hristos pentru sine şi acolo, călugărindu-se, s-a nevoit în post, în rugăciuni şi în lacrimi, aducându-şi aminte de ostenelile cuvioasei Teodora. Şi nu după multă vreme, sfârşindu-se, a trecut la Domnul.

Iar copilul acela, anume Teodor, pe care cuvioasa l-a avut în loc de fiu, a moştenit obiceiurile, ostenelile, nevoinţele şi toată viaţa cea îmbunătăţită a acelui nevinovat tată al său, mai bine spus a maicei sale, cuvioasa Teodora, şi a ajuns în atâta desăvârşire, încât, după moartea egumenului mănăstirii aceleia, a fost ales egumen de toţi călugării şi a fost părinte bun, povăţuindu-i pe fiii săi la calea mântuirii pe care şi el însuşi a mers în lăcaşurile cereşti unde acum se sălăşluieşte.

Pentru rugăciunile sfinţilor tăi Doamne, nu ne lipsi şi pe noi de cereasca Ta Împărăţie.

Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi ostenelile cuvioasei maicii noastre Teodora, care s-a nevoit în chip bărbătesc - de la Sfântul Simeon Metafrast adunată)